

ВІЧНИЙ СКАРБ

ЛЮБОВ БОЖА
ДО ЛЮДЕЙ

3

СИЛА
ВІРНОСТІ

4

ШОСТА
ЗАПОВІДЬ

5

ЦВІТНА
КАПУСТА

11

Формування характеру

Тамара Михайленко

«Более того, мы радуемся и в нынешних испытаниях наших, зная, что в них развивается стойкость, а в стойкости – зрелый характер, что и вселяет в нас надежду» (Римл. 5:3, 4; переклад М. Кулакова).

Ніщо так не формує наш характер, як виховання дітей. Можливо, Бог планував, щоб процес виховання був обопільним. Тоді як ми, намагаючись чинити правильно, сприяємо формуванню характеру наших дітей, Господь працює над нашим характером, роблячи нас смиренними і піддатливими в Його руках.

Мені дуже подобаються слова Вальтера Андерсона: «Погане завжди трапляється, але те, як я реаую на це, визначає мій характер і якість мого життя. Я можу сидіти, зосередившись на своєму постійному смутку, скутий тягарем своєї втрати, або я можу вибрати подолати біль і цінувати найдорожчий подарунок, який у мене є, – саме життя».

У нас із чоловіком троє синів. Стає сумно і водночас смішно, коли ми згадуємо моменти, пов'язані з формуванням характеру наших дітей: як ми поспішали покинути продуктовий магазин, навіть не встигнувши зробити всі покупки, щоб інші покупці не чули крику нашої дитини, і як нам доводилося раніше виїжджати з церкви, щоб інші могли спокійно послуhati проповідь.

Як ми мали вчинити? Один з варіантів – ніколи не брати дитину до магазину або до церкви, поки вона не виросте. Звичайно, це найпростіший шлях, але в такому разі ми не зможемо навчити дитину, як правильно поводитися. Ми вирішили не підкорятися обставинам і намагалися пробувати різні шляхи розв'язання проблеми, доки не вибрали той, що відповідав саме нашій ситуації.

Чим довше я є матір'ю, тим менше потребую відповідей на всі запитання. У 1 Петра 5:6 сказано: **«Тож покортися під міцну Божу руку, щоб Він вас підняв свого часу»**. Дивіться на все, що відбувається, у контексті майбутнього. Дозвольте Богові формувати ваш характер. Просіть Його про мудрість, наполегливість і почуття гумору, які допоможуть вам у формуванні та розвитку характеру ваших дітей.

ДІТИ: ПРИНЦИП СОЛОМОНА

Ще за дев'ять століть до нашої ери мудрий цар Соломон порівняв виховання дітей зі стрільбою з лука: «Як стріли в руках того велетня, так і сини молоді» (Псал. 127:4). **Незвичайне порівняння, чи не так? Недарма існує поняття «ціль життя», адже у стріли теж є ціль. І не випадково з'явився вислів «пробивна людина» – стріла також має пробивну здатність.**

ЩО ВАЖЛИВІШЕ?

Спочатку стрілу потрібно заточити, тобто пояснити дитині «піраміду» життєвих цінностей: на її вершині – найважливіше, далі – другорядне і т. д. Що радив розмістити на вершині «піраміди цінностей» цар Соломон? У книзі Еклезіяста він писав: **«Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його заповіді, бо належить це кожній людині!»** (Екл. 12:13). Декого бентежить слово «бійся»: мовляв, не потрібно залякувати. Однак тут ідеться не про страх, який паралізує, а про побожну повагу та побоювання образити Того, Кого любиш, як про найголовнішу цінність.

Одні бояться втратити гроші, інші – залишитися самотніми, а комусь страшно втратити владу, тому він готовий на все, щоб її зберегти. Проте «підсумком усього» і що «належить кожній людині», на думку Соломона, є вірність Господу. І заради збереження головного він закликає нас жити за певними принципами і прищеплювати таке саме ставлення до Бога своїм дітям.

На те є певні причини. Любов до Бога благотворно впливає на особистість: вона допомагає позитивно дивитися на життя, формує міцний внутрішній стрижень – силу не зламатися у випробуваннях, здатність «пробити» опір обставин. Недарма Ісус Христос назвав найважливішою заповіддю: **«Любитимеш Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою! Це – перша і найбільша заповідь»** (Матв. 22:37, 38).

Любов до Бога найкраще прищеплювати дітям власним прикладом у повсякденному житті. Якщо ми визнаємо свої помилки і просимо за них вибачення, зокрема й у дитини, то вона змалку навчатиметься не тільки чесності, а й того, що заповіді єдині для всіх: і для дітей, і для дорослих. Якщо ми самі намагаємося чинити так, як навчав Ісус, наш приклад для дитини – найкращий. Це – школа духовності.

ЦІЛЬ

Стрілі потрібна ціль. Маленьку людину теж потрібно зорієнтувати в життєвих цілях. Існує думка, що про цілі з дітьми потрібно говорити ближче до закінчення школи. Та згадайте, коли у вас виникали перші думки про те, ким ви хочете стати в майбутньому. Задовго до школи! Щойно дитина починає виявляти

інтерес до різних занять, можна говорити з нею і про цілі, супроводжуючи свої слова діями.

Робити це краще за схемою «мета – засіб – результат»: «Хочу, щоб у будинку було чисто, тому зараз винесу сміття. Бачиш, як гарно стало?» «Хочеш повісити курточку, а нікуди? Прикрутімо гачок до стіни! Тепер у тебе власний вішак, як у мами і тата». І дитина засвоїть, що мета, засіб і результат – взаємопов'язані.

Проте яка мета позитивна, а яка даремна? Які способи досягнення мети прийнятні, а які – ні? Пояснюйте це дітям на прикладі історій з життя, корисних фільмів, свого досвіду. Обговорюйте, ставте запитання. Це потребує часу, але принесе добрі плоди в майбутньому: **«Розважність тоді тебе пильнуватиме, розум тебе стерегтиме»** (Прип. 2:11). Навчайте дитину думати і робити вибір на підставі вічних біблійних цінностей. Це – школа здорового глузду.

НАБИРАЄМОСЯ СИЛ!

Щоб стріла влучила в ціль, потрібно натягти лук. Дитині теж необхідно допомагати підтримувати «бойову» готовність: розвинути в ній добру волю. Це непросто. У кожному з нас, крім духовного, є і тілесне начало з його нестриманістю, дратівливістю, інстинктивними реакціями. Це начало потрібно впокорити, щоб духовне в дитині панувало над її егоїстичними бажаннями. Мовою Біблії це називається **«Духом умертвляти тілесні вчинки»**, тобто не керуватися інстинктами, а бути людиною. Дитину потрібно навчити стримувати своє «хочу», дбати про інших, уміти відмовитися від хвилинного задоволення заради великої довгострокової мети.

Такі навички для дитини – початок життєвого успіху. Вони дозволять їй не тільки говорити, а й жити гідно; не тільки ставити правильні цілі, але й досягати їх; не тільки оволодівати знаннями, а й володіти собою. Особистий приклад батьків і тут необхідний. Однак буває, що одного прикладу замало, потрібні розумні покарання: по-перше, відповідні до віку. По-друге, навчальні, щоб дитина побачила не наші емоції, а зв'язок між своїм вчинком і його наслідками. Не зібрався вчасно – не пішов на прогулянку; збрехав – на певний час втратив довіру; витратив одразу всі кишенькові гроші – чекай наступного тижня... Та якщо дитина в чомусь перемогла саму себе, нехай отримує визнання і нагороду! Це – школа самовладання.

ЗВАЖАЮЧИ НА ВІТЕР

Під впливом сильного вітру стріла може оминати ціль. Тому добрий лучник трохи зміщує приціл залежно від вітру, щоб вирівняти напрямок руху стріли. Так само і з вихованням дитини: її потрібно навчити «не прогинатися під мінливий світ», іти до мети свого життя, незважаючи ні на що.

У світі вирують різні «вітри» – «вітер» атеїзму, коли з віруючих глузують; «вітер» поклоніння мамоні, коли за гроші можуть вбити; «вітри» вседозволеності та розбещеності. Важливо навчити своїх дітей іти «проти вітру», не відхиляючись від заповітної мрії, яку вклав у їхнє серце Бог. Це – школа стійкості.

ВІДПУСТИ!

Нарешті стрілу відпускають. Найважче для батьків – відпустити своїх дітей. У певний момент, коли дитина підросла, потрібно почати спілкуватися з нею як з дорослою, щоб згодом перейти на рівноправні стосунки.

Спілкування з дорослими дітьми не закінчується, воно просто стає іншим. Дитина починає жити своїм життям, стріла «випущена», і за її подальший «політ» тепер більше відповідальності несе сама дитина, ніж її батьки. Ми можемо молитися за дітей, порадити або допомогти. Проте керувати вже немає потреби: якщо ми все зробили правильно, діти впораються самі.

Та як не набобити помилок? Тут нам самим потрібна допомога. У Біблії сказано: **«Коли ж кому з вас бракує мудрості, хай просить у Бога, Який дає всім щедро і не докоряє; тож буде йому дано»** (Якова 1:5).

Якщо ми попросимо Бога, Він – через свої слова, записані в Біблії, через людей та обставини – підтримає, підкаже і допоможе нам. Хоч ми і батьки, для Небесного Отця ми – улюблені діти.

Кіра Бесєдова

1 ЧЕРВНЯ – ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

«Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода! Як стріли в руках того велетня, так і сини молоді: блаженний той муж, що сааїдака свого ними наповнив, – не будуть такі посоромлені, коли в брамі вони говоритимуть із ворогами!» (Псал. 127:3-5).

Одне з найбільших багатств людини на землі – діти. Це милі, довірливі, пустотливі та допитливі Божі створіння. Вони змінюють наше життя, наповнюють його щастям, радістю і сенсом. Діти повертають нас у власне дитинство й дозволяють пережити його знову.

Довіра дітей до нас – цілковита. Їхня любов до нас – безмежна. Їхні душі – ніжні, а серця – чутливі. Вони запрошують нас у свій дивовижний і неповторний світ. Діти нагадують нам, наскільки важливі в нашому житті сім'я, любов, мир і щастя – те, що доступне кожному й водночас безцінне.

Діти – беззахисні. Вони народжені, щоб жити в родині, де почувуються безпечно. У сім'ї, яка є подружнім союзом чоловіка та жінки, діти розвиваються гармонійно. Діти – невинні, праведність батьків слугує їм захистом від аморальної поведінки.

Бережіть своїх дітей і будьте гідним взірцем для них.

Любов Божа до людей

Природа свідчить про любов Божу. Наш Небесний Отець є Джерелом життя, мудрості та радості. Погляньте на прекрасні, дивовижні витвори природи. Як досконало вони пристосовані для потреб і щастя не тільки людини, а й усіх живих істот! Сонячне проміння і дощ, які звеселяють та оживляють землю, гори, моря і рівнини – усе запевняє нас у любові Творця. Один Бог задовольняє насущні потреби Свого творіння. Чудово висловив цю думку псалмист: **«Очі всіх уповають на Тебе, і Ти їм поживу даєш своєчасно. Ти руку Свою відкриваєш, – і все, що живе, Ти зичливо годуєш!»** (Псал. 145:15, 16).

Бог створив людину святою і щасливою, а прекрасна Земля, яка щойно вийшла з рук Творця, не мала ані сліду тління, ані натяку на прокляття. Однак порушення Закону Божого – Закону любові – принесло у світ горе і смерть. Проте любов Божа відкривається навіть у стражданнях, спричинених гріхом. Написано, що Бог прокляв Землю через людину (Бут. 3:17). Терня та будяки – труднощі та випробування, котрі перетворюють життя людини на тяжку працю і повсякденні турботи, – були призначені для її блага як частина виховного процесу в Божому Плані спасіння людини від загибелі та виродження, за подіяних гріхом. Хоча цей світ і впав у гріх, у ньому панують не лише горе та страждання. У тій же природі ми знаходимо вістку надії та втіхи. І будяк цвіте, а на колючих стеблах розквітають троянди.

«Бог є любов!» – написано на кожній брунці, що розпускається, на кожній билинці, котра пробивається із землі. Чудові птахи, які зустрічають день радісним співом, барвисті й досконалі у своїй красі квіти, що наповнюють повітря солодким ароматом, велетенські лісові дерева, зодягнені в розкішні зелені шати, – усе свідчить про ніжну, батьківську турботу Бога і Його бажання зробити щасливими Своїх дітей. Слово Боже також відкриває нам Його характер. Бог Сам свідчить про Свою безмежну любов і милість. У відповідь на молитву Мойсея: **«Покажи мені славу Свою»** – Господь сказав: **«Я переведу все добро Своє перед тобою»** (Вих. 33:18, 19). У цьому полягає Його слава.

Господь пройшов перед Мойсеєм і проголосив: **«Господь, Господь – Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий і многомилостивий та правдивий, що дотримує милість до тисяч, прощає провини... переступ і гріх...»** (Вих. 34: 6, 7). Він **«довготерпеливий і многомилостивий»**, тому що **«любить милосердя»** (Йони 4:2; Михея 7:18).

Бог привертає наші серця до Себе незліченними проявами любові на небі й на землі. Він намагається відкритися нам у явищах природи, а також через найтісніші та найніжніші стосунки, які можуть об'єднувати людей на землі. Однак і це не дає повного уявлення про Його любов. Незважаючи на всі ці докази, «ворог усякої правди» настільки засліпив розум людей, що вони почали

дивитися на Бога зі страхом, вважаючи, нібито Він є суворим і неблаганим. Сатана переконав людей у тому, що головна властивість Бога – суворе правосуддя, а Сам Він – жорсткий Суддя, немилосердний і вимогливий. Диявол представляє Творця таким чином, ніби Він прискіпливим оком стежить за недоліками і помилками людей, аби потім покарати їх. Саме для того, щоб розвіяти це хибне уявлення і відкрити світові безмежну любов Божу, Ісус прийшов на Землю і жив серед людей.

Син Божий прийшов з небес, щоб показати нам Отця. **«Бог ніхто ніколи не бачив; лише Єдинородний Син, що в лоні Отця, Він явив нам Його»** (Івана 1:18). **«Отця не знає ніхто, тільки Син, і той, кому Син хоче відкрити»** (Матв. 11:27). Коли один з учнів Ісуса звернувся до Нього з проханням: **«Господи! Покажи нам Отця»**, – Ісус відповів: **«Скільки часу Я з вами і ти не знаєш Мене, Филипе? Хто бачив Мене, бачив і Отця. Як же ти кажеш: покажи нам Отця?»** (Івана 14:8, 9).

Про Свою земну місію Ісус сказав: **«Господь помазав Мене благовістити вбогим, зціляти розбитим серцем, проповідувати полоненним визволення і сліпим прозріння, відпустити притиснутих на волю»** (Луки 4:18). У цьому полягала Його діяльність. Він ходив на землі, щоб творити добро і зціляти всіх, притиснутих сатаною.

Були такі селища, де в жодному будинку не чути вже було зітхань, стогону хворих, тому що Він, проходячи через них, зцілював усіх немічних. Діла Ісуса були доказом Його Божественного помазання. Любов, милосердя і співчуття виявлялись у кожному вчинку Його життя; Його серце переповнювало глибокий жаль до синів людських. Він прийняв людську природу, щоб допомогти людям у всіх їхніх потребах. Нужденні та прості люди не боялись приходити до Нього. Малі діти горнулися до Ісуса. Вони охоче сиділи на колінах у Вчителя, вдивляючись у Його задумливі очі, щоб випромінювали любов.

Ісус ніколи не вагався сказати правду, однак висловлював її завжди з любов'ю. У спілкуванні з людьми Він був надзвичайно тактовним, уважним і люб'язним. Він ніколи не був грубим, без потреби не докоряв, не завдавав зайвого болю чутливим душам. Спаситель не засуджував людські слабості. Він говорив правду, але завжди з любов'ю. Ісус викривав лицемірство, невір'я і беззаконня, та слова гіркого докору промовляв тремтливим від сліз голосом. Він плакав над Єрусалимом – містом, яке так любив і яке відмовилося прийняти Його – Дорогу, Правду і Життя. Мешканці Єрусалима знехтували Ним, своїм Спасителем, але Він ставився до них з ніжністю та співчуттям. Життя Ісуса було життям самозречення і піклування про інших. У Його очах кожна душа була надзвичайно дорогоцінною. Сповнений Божественної гідності та величчя, Він з великою ніжністю схилявся над кожною людиною – членом Божої сім'ї. У кожній людині Христос бачив грішника, заради спасіння якого Він прийшов.

Ісус вбачав Свою місію в спасінні кожної гинучої душі. Таким є характер Христа, що відкрився в Його земному житті. Це – характер Бога. Адже потоки Божого співчуття, котрі виявились у житті Христа, линули до синів людських із Батьківського серця! Ісус, ніжний і співчутливий Спаситель, був Богом, Котрий **«з'явився в тілі»** (1 Тим. 3:16). Саме для того, щоб викупити нас, жив, страждав і помер Ісус. **«Кара за весь світ упала на Нього, і ми Його ранами оздоровлені»** (Ісаї 53:5).

Погляньте на страждання Ісуса в пустелі, у Гефсиманії, на хресті! Непорочний Син Божий узяв на Себе тягар гріхів. Він – єдиний з Богом – відчув у Своїй душі весь жах викликаного гріхом розділення між Богом і людиною. Ось чому з Його вуст зірвався болісний крик:

«Боже Мій! Боже Мій! Навіщо Ти Мене залишив?» (Матв. 27:46). Саме тягар гріха, усвідомлення його жахливої суті й того, що він розділяє людину з Богом, – ось що скрушило серце Сина Божого.

Однак ця велика жертва була принесена не для того, щоб пробудити в серці Отця любов до людей, викликати в Нього бажання спасти їх. Ні, ні! **«Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного...»** (Івана 3:16). Бог Отець любить нас не тому, що була принесена велика Жертва примирення; Він приніс цю велику Жертву через те, що любить нас. Христос став Посередником, через якого Він міг вилити Свою безмежну любов на грішний світ. Бог у Христі примирив із Собою світ (2 Кор. 5:19). Бог страждав разом зі Своїм Сином. Муки Гефсиманії, смерть на Голгофі – ось та ціна, яку безмежна любов заплатила за наше викуплення.

Ніхто інший, крім Сина Божого, не міг здійснити нашого викуплення, бо тільки Той, Хто перебував у лоні Отця, міг відкрити Його людям. Лише Той, Хто знав висоту і глибину Божої любові, міг показати її світові. І ніщо інше, крім безцінної жертви Христа, що була принесена Ним за грішника, не могло повніше виявити любов Небесного Отця до гинучого людства.

Христос – наша Жертва, Заступник і Старший Брат – перебуває перед престолом Отця в людській подобі, навіки з'єднавшись з викупленим людством. Він – Син Людський. І все це для того, щоб підняти людину з прірви виродження і гріха, щоб вона могла відображати Божу любов і насолоджуватися святістю.

Ціна нашого викуплення – незмірно велика Жертва Небесного Отця, Котрий віддав Свого Сина на смерть заради людей, – поклікана показати нам, якого високого становища ми можемо досягнути завдяки Христові. Натхнений апостол Іван, збагнувши висоту, глибину, ширину любові Отця до гинучого людства, сповнився подивом та благоговінням і, не знайшовши слів, щоб висловити величчя і ніжність цієї любові, звернувся до світу з таким закликом: **«Дивіться, яку любов дав нам Отець, щоб нам називатись і бути дітьми Божими!»** (1 Івана 3:1). Як високо оцінена людина! Згрішивши, людські сини стали невільниками сатани. Через віру у викупну жертву Христа сини Адама можуть знову стати синами Божими. Прийнявши людську природу, Христос звеличив людство. Тепер грішні люди через зв'язок із Христом справді можуть відповідати імені «сини Божі».

Така любов не має собі рівної. Діти Небесного Царя – яка дорогоцінна обітниця! Незрівнянна любов Божа до світу, що не прийняв Його! Чи ж це не тема для серйозних роздумів? Ця думка полонить душу і підкорює розум волі Божій. Що глибше ми вивчаємо Божественний характер у світлі хреста, то краще розуміємо, як милість, любов і прощення поєднуються зі справедливістю та правосуддям; то виразнішими стають незліченні свідоцтва Божої любові і Його ніжного співчуття, що є більшим, ніж жалість матері до своєї неслухняної, примхливої дитини.

Підготувала
Ліка Введенська

У кожного в житті бувають пустини

У кожного в житті бувають пустини, І нам суждено їх пройти до кінця. Порою вони дуже горіють полони, Нотрудні дні закаляють серця.

Пустині можуть бути ссорою з родними, Духовна слабкість під ношею скорби, Коли расстасяємся з людьми дорогими, Коли мир прельсует любимих дітей.

Кому-то бувають пустині болізними, А хто-то страждає від сплетен пустот. Не кожен страждальний петь може пісню, Ошибок же делать нельзя роковим!

Один тільки вихід із жаркої пустини – Коли ми в молитві смиряєм себе І сили духовні в Божім Сині Настійливо черпаєм день ото дня.

Так хто-то в пустині проводить полжизни, Кому-то приходится несколько лет... Но только не стоит через стеклышко призмы Смотреть на проблемы, ища им ответ.

Коли ми вповне доверяємся Богу, Господь допомагає пустиню пройти. Он ввремя нам посылает подмогу На нашем житейском тернистом пути.

Для нас же пустиня – етап очищення, Духовного росту, смирення серця. Чоб труд змог вручить нам Отец без сомненья, Пустиней пройти должен каждый «боец».

Тоді ми не будемо гордитися собою, Коли свою гордість в пустині сождем. Не будемо пред Богом сухою листвою І в Небе венец золотою обрете.

Лариса Шпак

Справжня любов

Відчувши смак Батьківської любові, У світ сирітства більше не піду. Навряд чи зебруватиме захохоту знову, Долати сьогодні гірку отруту...

Я міцно обхоплю двома руками Його, не відпускаючи й на мить, Молити стану днями та ночами, Щоб поруч з Ним дитиною ходити.

Радити буду, в очі зазірати, Бо Він мене від смерті відродив, На хрест пішов, жорстоко був розп'ятий, Гріха отруту змивши назавжди...

Любов Охман

СИЛА ВІРНОСТІ

Любов не випрошують. Любов обирають. Любов дарують. Любов'ю живуть, живуть розумно і гідно.

Мігель Анхель Нуньєс

Єдиний спосіб витягти людину з гріховної прірви – так впливати на неї, щоб вона відчувала, що її люблять такою, якою вона є.

Александр Буйон

Чисте сумління – найкращий заспокійливий засіб у світі.

Йохен Хавлічек

Вірність – визначна риса характеру, яка необхідна кожному, хто має намір присвятити себе служінню людям.

Бен Карсон

З РАБІВ – У ПАНИ

Життя Йосипа здається нам неймовірною низкою злетів і падінь від ударів долі. Колись улюбленець батька, Йосип став рабом, якого продали до Єгипту. Там його купив царедворець Потіфар. Потім за безпідставним звинуваченням Йосипа кинули до в'язниці. А через кілька років просто із в'язниці його привели до палацу фараона. Проте всюди, де б не опинився Йосип, він досягав високого становища. У домі Потіфара він став управителем: господар довіряв йому все майно, **«і не знав він при ньому нічого, окрім хліба, що їв»** (Бут. 39:6). Чому? Йосип усе робив на совість. Коли він потрапив до в'язниці, через деякий час начальник **«дає у руку Йосипа**

всіх в'язнів... і все, що там робили, робив він» (Бут. 39:22). Пізніше, коли Йосипу доручили розпоряджатися державним майном, він виправдав довіру фараона – урятував Єгипет у роки голоду. Такою була якість роботи Йосипа. А як щодо постійності?

У Біблії немає жодного слова про те, що Йосип недбало ставився до роботи, покинув сім'ю або зрадив Бога. У своєму ставленні до Господа він проявив надзвичайну постійність – шанував і слухався Його, незважаючи на те, що часом це було небезпечно. Коли дружина Потіфара запропонувала Йосипу, тоді ще рабу, інтимний зв'язок, він відмовився, не бажаючи згрішити перед Богом (див. Бут. 39:7-9). Водночас раб розумів, що ризикує, відмовляючи господарю. Проте взаємини з Господом були для нього найдорожчими. Зрештою Йосип потрапив до в'язниці через помсту цієї жінки. Однак несправедливість не налаштувала його проти Бога. І коли фараон викликав до себе **«раба, який правильно тлумачить сни»**, Йосип прославив Господа, кажучи: **«Не я, – Бог дасть у відповідь мир фараонові»** (Бут. 41:16).

Йосип був не тільки здібним – він був надійним. Не зраджував свого Бога, своїх начальників, дружину та дітей... Навіть своїх братів, які колись продали його до рабства, Йосип не покинув

у біді. І в житті цієї людини здійснилися слова: **«Гаразд, рабе добрий і вірний! У малому був ти вірний, над великим тебе поставлю»** (Матв. 25:21).

ДОРОГА ВГОРУ

Іноді в нас є можливість змінити місце проживання на комфортніше. Можна знайти іншу роботу, інших людей для спілкування або ж переїхати кудись, щоб поліпшити своє становище. Проте так буває не завжди. Що робити, коли доля не розстеляє перед нами скатерти-ну-самобранку; коли нам не пропонують на вибір десять місць роботи з високою зарплатнею; коли ми нічого не можемо змінити? Єдине правильне рішення – розвивати в собі вірність.

Нехай наше ім'я стане для людей синонімом роботи на совість. Нехай вони, як начальники Йосипа, зможуть спокійно довірити нам справу (якщо йдеться про роботу) або своє майбутнє (якщо йдеться про сім'ю). Нехай кожен, хто має з нами справу, буде впевнений: ми чесні й не підведемо... А якщо раптом помилимося, то обов'язково все виправимо. І тоді не ми будемо боротися за місце під сонцем – боротимуться за нас. Нас шукатимуть, запрошуватимуть, цінуватимуть. Так, багато що в житті залежить від обставин. Та найголовніша обставина – це ми самі.

Коли проблеми пригинають до землі і ти не знаєш, як піднятися, – почни застосовувати два принципи вірності: якість і постійність. Розправ ці два «крила». І вони почнуть підіймати тебе. Та найголовніше – звертайся в молитві до Бога. Господь перебував з Йосипом (Бут. 39:2, 3, 21-23), тому що той був з Ним! Бог буде і з тобою!

Андрій Кисельов

Вам комфортно?

Що таке зона комфорту? Це частина життєвого простору, де людина почувається впевнено й безпечно. Там ніщо не напружує, усі заняття, люди, події викликають тільки приємні відчуття. Є зона комфорту в праці, коли ми робимо тільки те, що нам подобається та вдається. Існує вона і в спілкуванні, коли маємо справу лише з приємними людьми і розмовляємо тільки на приємні теми. Є зона комфорту й у виконанні покликання, коли ми, почавши справу свого життя, досягаємо певного рівня успіху і відчуваємо задоволення. Саме тоді з'являється спокуса зупинитися на досягнутому. Ми задоволені, нам добре, безпечно... Чого ще бажати? І ми перестанемо рухатися вперед, думаючи: «Ось тепер можна відпочити».

Іноді це правильно, адже робити паузу в життєвих «забігах» необхідно. І, напевно, періоди спокійного, щасливого життя для того й існують, щоб відновити сили, перевести дух. Проте минає час, і необхідно виходити зі свого «сховища», щоб досягати нових цілей, причому не тільки для себе. Апостола Павла Бог покликав покинути звичне середовище, юдейське суспільство, і вирушити в далекі країни, щоб нести вістку Євангелія іншим народам. Одних людей Господь закликає усиновити дітей-сиріт. Інших Він спонукає примиритися з ворогами, пробачити кривдникам, почати спілкуватися з тими, хто заподіяв багато неприємностей, щоб виявити до цих людей Божу милість. Треті мають можливість навчатися, щоб повніше реалізувати свої таланти. Четвертим пропонують відповідалну посаду, яка дозволяє змінити на краще життя багатьох людей і водночас вимагає більше сил і розуму. Таких закликів, намірів, гідних цілей – безліч. І всі вони вимагають, щоб ми вийшли із зони комфорту, відмовилися від звичного, ризикнули.

Щоб виконати своє покликання, нам доведеться не тільки застосувати свої

здібності, але й чинити наперекір своїм схильностям, пережити неприємні й небезпечні моменти, щоб зрештою перемогти. Апостол Павло зазнав гонінь і фізичних покарань, але завдяки його служінню не одне покоління язичників навернулося до Бога. Естер ризикнула життям і врятувала свій народ від цілковитого знищення. Багато з тих, хто сьогодні оточує нас, відмовилися від спокійного та успішного життя, щоб допомогти комусь змінити на краще якщо не весь світ, то хоча б його частину. Христос помер за наші гріхи, і завдяки Його жертві ми можемо отримати спасіння.

Вийти із зони комфорту заради гідної мети – не означає просто змінити добробут на труднощі, це означає подолати труднощі й досягти бажаної великої мети. Виконати своє покликання – не означає просто займатися тим, що подобається і легко вдається. Це означає розуміти, що потрібно зробити, та втілити зміни в життя. Ціна виходу із зони комфорту – напруження та праця, а нагорода – вагомий результат.

Найдивовижніше полягає в тому, що, пропонуючи нам покинути зону комфорту, Бог ще більше благословляє нас. Людина, яка надовго застрягла в ній, стає схожою на космонавта, що провів багато часу в умовах невагомості. Там, у космосі, на людей не діє сила земного тяжіння і не доводиться напружувати м'язи, щоб домогтися свого. Для людини, переобтяженої фізичною роботою, це просто благодать – так відпочити! Та коли вона перебуває в невагомості день, два, тиждень, місяць – м'язи атрофуються, і після повернення на Землю така людина зовсім безпорадна.

Доводиться знову вчитися піднімати свою вагу, ходити, тримати в руках важкі предмети. Так і з нами: у реальному житті, коли обставини намагаються «притиснути нас до землі», тренується наш внутрішній «м'яз» – сила духу. Щоб вижити і досягти мети в несприятливих обставинах, ми повинні розвиватися як особистості, як християни, як професіонали, як батьки, як чоловік та жінка... Усі сторони нашого буття вдосконалюються, коли в нашому житті не все гаразд. Тому

потрібно не тікати від труднощів у штучну «зону комфорту та невагомості», а долати їх, щоб усе наше життя – крок за кроком – стало для нас по-справжньому комфортним і залишалося таким за будь-яких обставин. Адже ми сильні, коли з Богом, тому що Він любить нас.

У житті потрібно йти не тим шляхом, який легший, а тим, який визначив для нас Творець. Він сказав: **«Я – Господь, Бог твій, що навчає тебе про корисне, що провадить тебе по дорозі, якою ти маєш ходити»** (Ісаї 48:17). І додав: **«Переможець успадкує все»** (Об'явл. 21:7). Які великі, чисті, сміливі бажання приховані в глибинах наших сердець? Яких результатів в особистому, громадському, трудовому житті хочете досягти особисто ви? Можливо, це і є ваше покликання на Землі. Виконати його – можливо.

Покладіться на Бога, залиште остеронь жалість до себе і дійте. Досягнувши перших результатів, не зупиняйтеся, ідіть упевнені до повної перемоги. І тоді ви відчуете себе по-справжньому комфортно.

Искусственный цветок

Цветок фальшивый не растёт, И мир искусственный не пахнет, И он не вянет, не гниёт И не страдает, это – пластик.

Лишь пыль садится на него Бездушным тонким покрывалом, Вот оно, люди, жизни дно – И её словно не бывало.

И не меняют ничего Ни дни, ни новости, ни годы, Когда ты смотришь на него – В нём нет ни жизни, ни свободы,

Лишь безразличие одно, Оно всегда как из пластмассы, Вот оно, люди, жизни дно – Бесчувственная биомасса.

Но внешний вид его порой Обманет взгляд твой непытливый, На вид он словно бы живой, На вид он словно бы красивый.

Но не страдает никогда – И в этом вся его проблема, Препятствий нет у мертвеца, И не имеет он дилеммы.

Александр Грайцер

ШОСТА ЗАПОВІДЬ

Володимир Алексєєнко

ШОСТА ЗАПОВІДЬ:
не вбивай думкою,
не вбивай словом
(Вих. 20:13)

Досліджуючи Божий Закон, ми переконуємося, наскільки безмежні Божі Заповіді! Такою є і шоста заповідь – «Не вбивай!». Більшість із нас не причетна до фізичного знищення людини. Проте як часто подумки ми бажаємо своїм кривдникам нещастя і смерті, роками виношуємо в серцях ненависть! Прислухайтесь до слів нашого Спасителя, сказаних Ним про заповідь «Не вбивай!» у Нагірній проповіді: **«Ви чули, що було сказано прадавнім: Не вбивай, а коли хто вб'є, той підлягає суду. А Я кажу вам, що кожний, хто гнівається на брата свого безпідставно, підпадає під суд»** (Матв. 5:21, 22). Про те саме писав і апостол Іван, натхненний Святим Духом: **«Кожний, хто ненавидить свого брата, той убивця»** (1 Івана 3:15).

У книзі «Христос – надія світу» християнська письменниця Еллен Уайт пише: «Ісус розглядає кожну заповідь зокрема, пояснює глибину й широту її вимог. Не змінюючи навіть однієї ризики Закону, Він показує важливість принципів, закладених у заповідях... Він говорить, що лиха думка або хтивий погляд уже є порушенням Божого Закону. Кожен, хто бере участь у найменшій несправедливості, порушує Закон і морально деградує. Убивство зароджується спочатку в думках. Хто носить у своєму серці ненависть, той стає на дорогу вбивці, і його жертви огидні для Бога» (С. 310). Фізично ми можемо не чинити зла, але подумки часто робимо це. Жодна людина на Землі не була засуджена за смертоносні думки або наміри. Однак у Біблії сказано, що перед судом Божим ми дамо звіт не тільки за свої вчинки, а й за думки та слова: **«Кажу ж вам, що за кожне пусте слово, що люди скажуть, відповідатимуть судного дня»** (Матв. 12:36).

Усі наші думки та наміри – і добрі, і погані – відомі тільки нам і Богу: **«Бо Господь вивідує всі серця та знає всякий витвір думок»** (1 Хронік 28:9; див. також Єрем. 17:9, 10; Прип. 23:7). Сатані наші думки невідомі, якщо ми їх не висловимо. Він може лише здогадуватися про них з наших слів, учинків і звичок.

Господь милосердний до наших немочей. Знаючи наші думки, Він не відкриває їх нікому. Бог поважає нашу свободу вибору і не перешкоджає появі в нас недобрих думок. У Своему Слові Господь застерігає нас не потурати їм, а **«панувати над гріхом»** (див. Бут. 4:6, 7). Він бажає, щоб наші думки були чистими (див. Филп. 4:8).

Кожна людина, що вивчає Слово Боже та Його Заповіді, переживає внутрішню боротьбу. Вона бореться з нечистими думками і бажаннями, виконувати які так звикла. Її тілесна природа

противиться волі Божій, вираженій у Його Законі. Про цю внутрішню боротьбу із самим собою апостол Павло написав так: **«Адже тілесні задуми – то смерть, а задуми Духа – то життя і мир, оскільки тілесні задуми – ворожнеча проти Бога; бо вони не кояться Божому Запові, та й не можуть»** (Римл. 8:6, 7).

Людина не може самостійно змінити своє гріховне єство (див. Єрем. 13:23) і позбутися недобрих думок. Їй потрібні сила і допомога згори. Псалом 62 говорить: **«У Бозі спасіння моє й моя слава, скеля сили моєї, моє пристановище в Бозі!.. Один раз Бог сказав, а двічі я чув, – що сила – у Бога!»** (в. 8, 12). Тільки Христос Своєю Божественною силою може звільнити нас від усіх гріховних думок, зокрема й від тих, що призводять до порушення заповіді «Не вбивай!».

Усвідомлюємо ми це чи ні, але наші думки перетворюються на бажання, а бажання – на слова і вчинки. Наш Творець наділив нас прекрасним даром – даром мови, здатністю висловлювати свої думки. Для того щоб ми могли відтворювати слова, Він дав нам здатність чути і говорити. Ми отримали від Бога ще один великий дар – Слово Боже (1 Сол. 2:13), передане через пророків і апостолів (Івана 17:8, 17). У нас є велике благословення і перевага – вивчати Святе Письмо, слухати його та проповідувати. Наш Спаситель – Ісус Христос – Сам є втіленим Словом Божим (Івана 1:1, 14; Об'явл. 19:13).

У Біблії є приклади того, як словом можна надихнути (див. 2 Хронік 20:14-21) або ж, навпаки, розчарувати (див. П. Зак. 1:27-30). Згідно з Біблією, слово має як творчу, так і руйнівну силу. Воно може **«змученого»** (Ісаї 50:4) **«лікувати»** (Прип. 12:18), **«навчати і застерігати»** (Колос. 3:16).

Апостол Яків пише: **«Коли ж хто не грішить словом, – то досконалий чоловік, здатний приборкати й усе тіло»** (Якова 3:2). Наші слова – відображення того, чим наповнене наше серце (див. Матв. 12:34), а наш язик – засіб, за допомогою якого ми вимовляємо ці слова. Про нього апостол говорить: **«Ним [язиком] благословляємо Господа й Отця і ним проклинаємо [засуджуємо, сваримо, обмовляємо, принижуємо] людей, які створені за Божою подобою»** (Якова 3:9). З тих самих уст злітають і благословення, і прокляття! Так не має бути.

Наші злі, колючі, отруйні слова повертаються до нас із убивчою силою (див. Прип. 30:33)! Дух Святий наставляє нас: **«Жодне погане слово хай**

не виходить з ваших уст, а тільки добре...» (див. Ефес. 4:29-32). Погані слова – це порожні, непристойні, лайливі слова, які не повинні бути в словниковому запасі християнина. Такі слова свідчать про духовну деградацію того, хто їх промовляє. Скільки скалічених життів, скільки розбитих сімей, скільки доль зламані через те, що близькі люди, не замислюючись, кидали одне одному в обличчя вбивчі, погані слова! Апостол Яків закликає християн: **«Не годиться, брати мої, щоб так воно було!»** (Якова 3:10). Не вбивайте словом!

Культури мови навчаються в сім'ї. Які слова говорять батьки, такі у своїх розмовах використовують і діти.

Розмірковуючи про заповідь «Не вбивай!», ми не можемо оминати проблем, на які сьогодні мало хто звертає увагу. Кожен, хто навчився читати, відкриває для себе таємничий світ книг. Інформація – це насіння, посіяне в ґрунт нашого розуму. Проростаючи, воно впливає на наші думки, а згодом – на вчинки.

Що ж читати? Чому віддати перевагу? У світі є чимало гарних і корисних книг, завдяки яким людина стає на шлях добра. Однак є й інші – шкідливі, які насаджують розпусту, книги-вбивці, що руйнують особистість, штовхаючи читача на згубний шлях зла. Апостол Павло застерігає нас від товариства, що **«псує добрі звичай»** (1 Кор. 15:33).

Хочемо ми того чи ні, усе, що ми бачимо, чуємо або читаємо, впливає на нас. Читання любовних романів, як і перегляд мелодрам (немає жодної, у якій не було б «вільної» любові, зрад, насильства й окультних практик), призводить до плачевних результатів. Унаслідок неправильних поглядів на життя розпадаються сім'ї, погіршується душевне здоров'я і знижується інтелект. Людина стає байдужою до істини Божої, викладеної у Святому Письмі. Її розум заклопотаний зовсім іншим.

Особливу небезпеку становить релігійна література, що суперечить Біблії. У книзі Дії апостолів ми читаємо, що жителі Ефеса спалили такі книги (див. Дії 19:18, 19). Біблія і Закон Божий – ось наше духовне мірило. Усе, що говорять нам автори книг або проповіді, необхідно звіряти зі Словом Божим (Ісаї 8:19, 20). Любіть і читайте Біблію – це духовний хліб (Матв. 4:4; Івана 6:47-51).

Завдяки досягненням науки і техніки в нас з'явилася можливість накопичувати знання. Слово Боже переконало майже на всі мови світу, і Блага звістка про Христа лунає в кожному куточку земної кулі.

Однак сатана використовує ті самі засоби – книгодрукування, радіо, телебачення, комп'ютерну техніку й інші винаходи – для розтління та знищення людських душ. Усе, що мало б приносити нам користь, завдає шкоди. Такий улюблений метод сатани (див. Бут. 6:5-12). Ворог Божий докладає всіх зусиль для того, щоб наш розум став несприйнятливим до Божої істини. Телебачення й

Інтернет витісняють книгу, відбирають час, який людина могла б провести за корисним читанням. Вона поступово втрачає бажання читати і роздумувати над прочитаним. Християни також не уникали цієї небезпеки. У них поступово зникає бажання читати Боже Слово, роздумувати над ним і молитися. Як, за словами апостола Павла, **«погане товариство псує добрі звичай»**, так на нас впливає і перегляд світських телевізійних програм.

Своєю заповіддю «Не вбивай!» наш Творець закликає нас не тільки не вбивати інших – фізично, думкою і словом, але й не скорочувати своє життя тим, що ми читаємо, слухаємо і дивимось.

Євангельська вістка дарує звільнення від будь-якого гріха. У Своему Слові Бог через апостола Івана говорить нам: **«Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищає нас від усякого гріха»** (1 Івана 1:7). Тому Христос закликає нас: **«Прийдіть!»** (Ісаї 1:18; Матв. 11:28), **«Покайтеся!»** (Дії 17:30), не вбивайте одне одного!

Чи добрий ти до тварин?

«Піклується праведний життям худоби своєї, а серце безбожних жорстоке»
(Прип. 12:10).

Чи замислювався ти над тим, що про характер людини можна судити за її ставленням до тварин? «Піклується праведний, – заявляє Соломон, – життям худоби своєї». Справді, праведний розуміє цінність життя, навіть якщо це життя тварини. Він знає, що життя – вияв Божої любові.

А життя тварин часто залежить від учинків людини.

Створивши Адама і Єву, **«поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: „Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазучим живим на землі!“»** (Бут. 1:28).

Те, як ми ставимося до тварин, певною мірою показує наше ставлення до життя. Також із цього можна зрозуміти, як ми ставимося до людей, за яких несемо відповідальність. Будь праведний у своєму ставленні до людей. Намагайся зрозуміти їх, співчувай, дбай про них, бережи їх.

Праведнику протиставляється безбожний, а безбожним властива жорстокість. Безбожний деспотичний навіть у своєму жалю. Він дивиться на всіх зверхньо, вважає себе кращим за тих, хто потребує допомоги.

Виявляючи жорстокість, безбожний підсвідомо пригнічує тривогу і незадоволеність. Він нещасливий, тому що відчуває в душі порожнечу. Безбожний звинувачує себе в цьому і свою безжалюїсть до себе виражає через жорстокість до інших. Він завдає болю собі, тому що підсвідомо вважає, що заслуговує на покарання.

Якби він подивився в іншому напрямку, то зрозумів би, що бути щасливим можна. Варто тільки визнати себе творінням могутнього Творця, дотримуватися Його порад і долати труднощі з упевненістю в тому, що Він поруч з тобою.

Живи в любові й праведності. Чини добро тим, хто потребує тебе, тому що «піклується праведний життям худоби своєї, а серце безбожних жорстоке».

Не довіряйте золотій рибиці

Чи хотіли ви коли-небудь мати килим-літак у передпокої, скатертину-самобранку на столі або золоту рибку в акваріумі? Один помах, одне слово – і всі ваші проблеми були б розв'язані...

У дитинстві мене хвилювали два запитання: «Чому досі не налагоджено масове виробництво чарівних паличок?» і «Чому не-добрий поет Пушкін у казці про золоту рибку залишив свою героїню біля розбитого корита?» Незабаром життя відповіло на ці запитання. Чарівних паличок не існує не тому, що це неможливо, а тому, що Бог завбачливо убезпечив нас від таких «чудес». Він – Єдиний, Хто може творити чудеса, і багатьом це не до вподоби. Але навіщо Він це зробив? Тому що ми недалекоглядні. Коли нам хочеться чогось саме зараз, ми навідріз відмовляємося думати про наслідки. Ще зовсім недавно я, студентка, мріяла про нові чоботи, а коли нам несподівано виплатили річний борг зі стипендії, виявилось, що інші речі безнадійно застаріли і в мене немає нічого, що пасувало б до нового взуття!

Якби нам запропонували скласти докладний список того, що ми хочемо мати, то, імовірно, він нагадував би барвистий щомісячний каталог. А якби нам доставляли додому все, що ми забажаємо, цей каталог щомісяця ставав би дедалі товстішим. Та чи принесло б це нам задоволення і щастя? Бабці з «Казки про рибка та рибку» не принесло, і зрештою вона залишилася біля розбитого корита. Те, що можна купити за гроші, не насичує.

У Біблії ми читаємо: **«Нащо будете важити срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не ситить?»** (Ісаї 55:2). Багатьом мамам не раз доводилося переконувати своїх малюків у тому, що об'єкт їхніх бажань – жувальна гумка з наклейками або цукерка – зовсім не ситна їжа і що потрібно їсти борщ і кашу. А якщо дитина не припинить плакати, то буде покарана і не піде після обіду на вулицю...

Усі ми схожі на малюків, що цуплять з кухні некорисні карамельки або навіть небезпечні для життя сірники. Багато хто думає, що Бог, бачачи, як ми намагаємося здійснити свої бажання, тільки й чекає слушної нагоди використати «ремінь». Але це не так.

Мені дуже подобаються Божі слова: **«Нічим не журіться, але в усьому з молитвою та благанням з подякою висловлюйте ваші прохання Богові»** (Филп. 4:6).

Бог запрошує нас ділитися з Ним своїми бажаннями і разом спостерігати за їхнім здійсненням. Однак пам'ятайте, що Ісус Христос – не чарівник, котрий виконує всі забаганки. Якщо ви налагодите з Ним взаємини, Він допоможе вам втілити ваші найпрекрасніші, але досі не здійснені мрії. Крім того, у вас з'явиться безліч нових бажань, про які ви раніше не підозрювали і які приведуть вас до справжнього щастя! Повірте: вам буде дуже цікаво спостерігати за їхнім утіленням.

Василь Сухомлинський – педагог від Бога

Роки дитинства – це насамперед виховання серця.

В. О. Сухомлинський

28 вересня 2018 року виповнилося 100 років від дня народження видатного педагога Василя Олександровича Сухомлинського. Ця дата зазначена в календарі міжнародних свят ЮНЕСКО і відзначається у всьому світі.

Василь Олександрович Сухомлинський народився в селі Василівка Кіровоградської області в родині селян. Дитячі роки Сухомлинського збіглися з громадянською війною. Це був час поневірянь і розрух; ненависть і ворожнеча оточували людину звідусіль.

У 1941 році розпочалася Вітчизняна війна з фашизмом, і Василь Олександрович пішов добровольцем на фронт. Під Смоленськом він дістав перше поранення. У січні 1942 року молодший політрук Сухомлинський узяв участь в обороні Москви. Він знову був тяжко поранений і дивом залишився живий. «З 1941 року в моїх легенях „зберігається“ кілька осколків, – писав в одному зі своїх листів В. О. Сухомлинський, – і ось один із них почав „подорожувати“... У 1939 році одружився. Коли я йшов на фронт, удома залишилася дружина Віра Петрівна (навесні 1941 року вона закінчила учительський інститут). Вона не могла виїхати, оскільки була вагітна. Залишилася у своїх батьків. Її схопили і жорстоко вбили разом із дитиною».

Після війни розпочалася колективізація, що спричинила масові повстання селян і голод. Василь Олександрович бачив багато горя та ненависті й часто повторював слова Рабіндраната Тагора: «Людина гірша за звіра, коли вона звір».

Проте важке життя не зробило запеклою його душу. Він завжди був доброзичливим і чуйним, з теплою ставився до кожної людини.

У 1939 році В. О. Сухомлинський закінчив Полтавський педагогічний інститут. З 1947 по 1970 рр. він працював директором сільської Павлівської середньої школи (Кіровоградська обл.).

Василь Олександрович поставив перед собою завдання виховати гармонійну особистість, розвинути в дитини особисте ставлення до навколишньої дійсності. Він надавав великого значення тому, щоб діти навчалися та працювали усвідомлено, щоб вони відчували відповідальність перед іншими людьми і перед своїм сумлінням.

Діяльність В. О. Сухомлинського протікала в умовах лицемірства, святенництва, панування атеїстичної ідеології у всіх сферах життя. Його критикували у пресі, звинувачували у «відступі від

загальноприйнятих положень передової радянської педагогіки», у «проповіді абстрактного гуманізму...».

Аби творити в цих умовах, була потрібна величезна сила волі й мужність. Незважаючи на труднощі, Сухомлинський розвивав ідеї, що пробуджували людське в людині.

І він здобув визнання і небувалу для педагога пошану: був нагороджений Зіркою Героя Соціалістичної Праці, двома орденами Леніна, медалями К. Д. Ушинського і А. С. Макаренка, Державною премією Української РСР. У 1968 році В. О. Сухомлинського обрали членом-кореспондентом Академії педагогічних наук СРСР. А в 1969 році він став заслуженим учителем школи УРСР.

Помер В. О. Сухомлинський 2 вересня 1970 року в селищі Павлиш – там, де багато років пропрацював з дітьми. Коли він уже не міг вставати, то попросив, щоб його ліжко посунали до вікна: хотів побачити, як 1 вересня діти йтимуть до школи.

Цей талановитий педагог жив у період великих соціальних потрясінь, масового знищення людей; він пережив війну й особисту трагедію. Однак не втратив гуманного ставлення до людей і прагнув виховати в дітях найкращі людські якості.

У своїх творах В. О. Сухомлинський виступав проти перетворення людини на машину і за людське в людині. Свої погляди щодо виховання він виклав у книзі «Серце віддаю дітям».

Його роботи видані англійською, німецькою, французькою, польською, іспанською, японською та іншими мовами. Далеко не повний список його творів, літературних джерел про його творчість, життя і діяльність, художніх творів про нього налічує 2211 найменувань.

В. О. СУХОМЛИНСЬКИЙ ПРО ДИТИНУ

• «Дитина не може жити без сміху. Якщо ви не навчили її сміятися, радісно дивуючись, співчуючи, бажаючи добра, якщо ви не зуміли викликати в неї му-дру і добру усмішку, вона сміятиметься злісно, сміх її буде насмішкою».

• «Поважайте дитяче бажання бути добрим, бережіть його як найтонший порив людської душі, не зловживайте своєю владою, не перетворюйте мудрість батьківської влади на деспотичне самодурство».

• «Дитина – дзеркало сім'ї: як у краплі води відображається сонце, так у дітях відображається моральна чистота матері та батька».

• «Пригноблені діти – це, як правило, діти з пригніченим інтелектом, збідненою думкою».

• «Збіднюючи світ дитинства, ми ускладнюємо входження дитини в суспільство, колектив».

В. О. СУХОМЛИНСЬКИЙ ПРО ВИХОВАННЯ

Істинне виховання, на думку педагога, – це «ідеальна гармонія стосунків учителя й учня, які разом прагнуть до пізнання добра і краси». У вихованні людини

величезну роль відіграє віра в неповторність людського життя, у те, що кожен наділений талантами від Бога. Уся робота з виховання спрямована на формування високих моральних якостей, без яких життя людини не вдається.

В. О. Сухомлинський вважав, що гуманне суспільство можуть побудувати тільки гуманні, добрі, мудрі люди. Виховання будується на спілкуванні, завдяки якому у вихованців розвивається здатність до творчого розв'язання проблем. Освіта, на думку В. О. Сухомлинського, є найважливішою життєвою цінністю.

Педагог формувал у своїх вихованців готовність до праці як найважливішої частини життя. Він вважав за потрібне виховувати в дітях «високу педагогічну культуру сім'ї», основним методом формування якої він вважає «проведення етичних бесід, присвячених високій місії матері та батька. Це бесіди про любов і дружбу, шлюб, народження й виховання дітей».

• «Скільки я житиму, стільки перевірятим у своїй школі правдивість істини, у яку я щиро і глибоко вірю: людину можна виховувати тільки добром».

• «Без моральної чистоти все втрачає сенс: освіта, духовне багатство, хист, фізична досконалість».

• «Виховуючи свою дитину, ти виховуєш себе, стверджуєш свою людську гідність».

• «Щоб закласти в роки дитинства основу людяності та громадянськості, треба дати дитині правильне бачення добра і зла».

• «Досвід показує, що добрі почуття повинні своїм корінням сягати дитинства, а людяність, доброта, ласка, доброзичливість народжуються в праці, турботі про красу навколишнього світу».

• «Я вбачаю виховний сенс у тому, щоб дитина бачила, розуміла, відчувала, переживала, осмислювала велику таємницю залучення до життя в природі...»

• «Не треба багато говорити, не треба наповнювати уми дітей розповідями. Слово – не забава, а словесне пересичення – одне з найшкідливіших пересичень. Дитині потрібно не тільки слухати слово вихователя, а й мовчати; у ці миті вона думає, осмислює почуте й побачене. Не можна перетворювати дітей на пасивний об'єкт сприйняття слів. А серед природи дитині треба дати можливість послухати, подивитися, відчути...»

• «Що більше вихователь навчає свого вихованця виражати себе в праці, діяльності, то більшим авторитетом він є для дитини».

• «Зніжені й нестримані особистості формуються тоді, коли в їхньому житті панує єдина радість – радість споживання».

В. О. СУХОМЛИНСЬКИЙ ПРО СІМ'Ю

• «Сім'я – це те первинне середовище, де людина повинна вчитися творити добро».

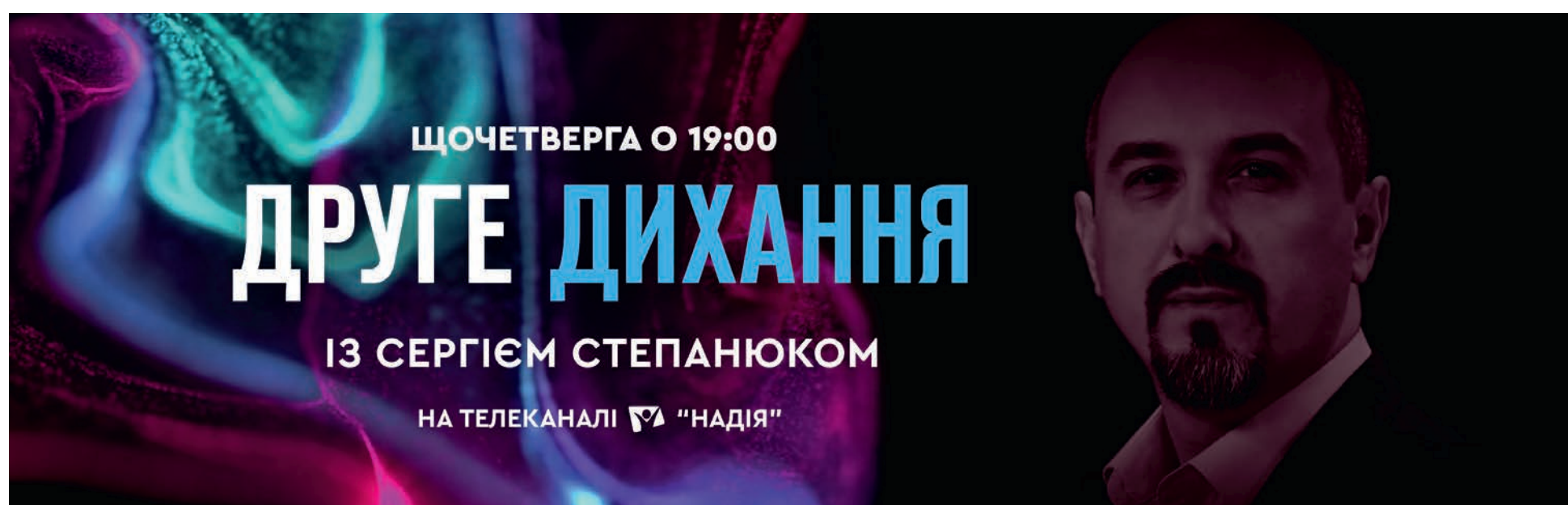
• «Головна школа виховання дітей – це стосунки чоловіка та дружини, батька і матері».

• «У шлюбі ні на хвилину не припиняється взаємне виховання і самовиховання».

ТВ-програма на ЧЕРВЕНЬ (02.06 – 08.06)*

HOPE.UA

ЩОЧЕТВЕРГА О 19:00

ДРУГЕ ДИХАННЯ

ІЗ СЕРГІЄМ СТЕПАНЮКОМ

НА ТЕЛЕКАНАЛІ "НАДІЯ"

НЕДІЛЯ
2 ЧЕРВНЯ

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я – одне життя
08:30 Дорогами християнства
09:10 Сложных текстов нет
09:30 Знайомтесь – дикі тварини
10:00 Малюваки
10:40 Статус МАМА
11:00 2Я - одне життя
12:00 Богослужіння
13:20 ЛоМастер
13:40 Рожеві окуляри
14:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:20 Статус МАМА (сурдо)
15:50 Помолитесь за меня
17:00 Так чи Інакше
18:00 Є проблема
18:30 ...є Любов
19:00 Мозаїка батьківства
19:20 Інша сторона
20:00 Статус МАМА
20:30 Рожеві окуляри
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:40 Філософський камінь
22:00 Удивительные факты
23:00 Реформація.500

ПОНЕДІЛОК
3 ЧЕРВНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я – одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Реформація.500
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є Любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Філософський камінь
13:20 Вісті Надії: тиждень
14:00 Малюваки
14:20 Статус МАМА
14:40 The Efir
15:10 Диванчик
15:20 Інша сторона (сурдо)
16:00 Удивительные факты
17:00 Так промовляє Біблія
17:40 Сложных текстов нет
18:00 Диванчик

18:15 Філософський камінь
18:30 Статус МАМА
19:00 В контексті
20:00 Інша сторона
20:50 КоМарко
21:00 Сложных текстов нет
21:20 Дорогами християнства
22:00 Нагорная проповедь и современная этика
22:40 Філософський камінь
23:00 Так чи Інакше

ВІВТОРОК
4 ЧЕРВНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Знайомтесь – дикі тварини
08:30 The Efir
09:00 Ранок Надії
10:00 Дорогами християнства
10:30 Рожеві окуляри
11:00 Ранок Надії
12:00 В контексті
12:50 Нагорная проповедь и современная этика
13:30 Є проблема
14:00 ПроФіTime
14:20 Інша сторона
15:00 2Я – одне життя (сурдо)
16:00 Вісті Надії: тиждень
16:40 Так чи Інакше
17:40 В контексті
18:30 Так промовляє Біблія
19:00 Знайомтесь - дикі тварини
19:30 Помолитесь за меня (LIVE)
20:30 Реформація.500
21:00 2Я – одне життя
22:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
23:00 Помолитесь за меня

СЕРЕДА
5 ЧЕРВНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Так чи Інакше
09:00 Ранок Надії
10:00 Помолитесь за меня
11:00 Ранок Надії
12:00 Знайомтесь – дикі тварини
12:30 Друге дихання із Сергієм Степанюком
13:30 Так промовляє Біблія
14:10 2Я – одне життя

15:00 Рожеві окуляри (сурдо)
15:20 Притчи Рабби Иисуса (сурдо)
16:00 Помолитесь за меня
17:00 The Efir
17:30 Є проблема
18:00 В контексті
19:00 Так чи Інакше
20:00 Рожеві окуляри
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 The Efir
21:30 Дорогами християнства
22:00 Статус МАМА
22:40 Мозаїка батьківства
23:00 Богослужіння

ЧЕТВЕР
6 ЧЕРВНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Мозаїка батьківства
08:20 Інша сторона
09:00 Ранок Надії
10:00 2Я – одне життя
11:00 Ранок Надії
12:00 Дорогами християнства
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Статус МАМА
13:30 Малюваки
14:00 В контексті
15:00 Є проблема (сурдо)
15:30 Сложных текстов нет (сурдо)
15:50 The Efir
16:20 Філософський камінь
16:40 Інша сторона
17:20 Нагорная проповедь и современная этика
17:50 Так промовляє Біблія
18:20 Вісті Надії: тиждень
19:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
20:00 Сложных текстов нет
20:30 Є проблема
21:10 Мозаїка батьківства
21:30 Знайомтесь – дикі тварини
22:00 Так чи Інакше
23:00 Удивительные факты

П'ЯТНИЦЯ
7 ЧЕРВНЯ

07:00 Ранок Надії

08:00 В контексті
09:00 Ранок Надії
10:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
11:00 Ранок Надії
12:00 Нагорная проповедь и современная этика
12:30 Вісті Надії: тиждень
13:10 Малюваки
13:30 Реформація.500
14:30 2Я – одне життя
15:20 Богослужіння (сурдо)
16:10 Друге дихання із Сергієм Степанюком
17:10 Сложных текстов нет
17:30 В контексті
18:30 The Efir
19:10 Рожеві окуляри
19:30 Суботній вечір
20:20 Нагорная проповедь и современная этика
20:50 КоМарко
21:00 Сложных текстов нет
21:20 2Я – одне життя
22:20 Біблія продовжує говорити
23:00 Суботній вечір

СУБОТА
8 ЧЕРВНЯ

07:40 Помолитесь за меня
08:30 The Efir
09:00 Суботній вечір
10:00 В контексті
10:50 Нагорная проповедь и современная этика
11:30 Богослужіння (LIVE)
13:00 Суботній вечір
14:00 В контексті
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных текстов нет
16:30 Інша сторона
17:20 ...є Любов
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Біблія продовжує говорити
19:30 Дорогами християнства
20:00 Знайомтесь – дикі тварини
20:30 Філософський камінь
20:50 КоМарко
21:00 Є проблема
21:30 Інша сторона
22:20 Вісті Надії: тиждень
23:00 ...є Любов
23:30 Біблія продовжує говорити

НАДІЯ

ТЕЛЕКАНАЛ

НА СУПУТНИКУ

ASTRA 4A

У КАБ. МЕРЕЖАХ

ВАШОГО МІСТА

SMART TV

НА МОБ. ДОДАТКАХ

LG, PHILIPS, SAMSUNG

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безплатно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ - 71,
04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом з нами online на сайті
BIBLE.UA

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм
про адвентистів з інформаційним
буклетом*

Їхня численність по всьому світу в більш ніж 200 країнах становить близько 25 млн людей та продовжує стрімко зростати з кожним роком. Вони вважають, що Біблія — це Слово Живого Бога, ведуть активну благодійну діяльність, приділяють велику увагу фізичному та духовному здоров'ю. Чому ж вони називають себе «Ті, хто очікує»?

30 грн

*Кількість примірників обмежена

1 DVD// Мова: укр/рос.

Замовити диски ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071, Україна

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

АДВОКАТ ЧИ ПРОКУРОР?

«Найбільшим доказом шляхетності християнина є самовладання».

Е. Уайт

Кожен прихильник детективів знає, що, крім злочинця, жертви й хитроумного детектива, досить часто є ще два герої: прокурор – головний законний представник обвинувачення, і адвокат – захисник підсудного. На думку суворого прокурора, вечір, проведений за читанням книги, означає відсутність алібі, гострий предмет у дамській сумочці легко перетворюється на знаряддя злочину, а кинуте колись сперсердя «Убити його мало!» розкриває застарілу ненависть, яка і привела обвинуваченого на лаву підсудних.

Зовсім інша справа – адвокат. Він «свято вірить» у невинуватість підзахисного, а якщо вина все ж таки доведена, намагається знайти будь-які обставини, що пом'якшують покарання.

У наших будинках прокурорів і адвокатів значно більше, ніж у всій системі судочинства, оскільки кожен із нас успішно поєднує в одній особі ці протилежні функції.

Наприклад, чоловік, прийшовши з роботи, залишає брудні сліди на вимитій підлозі. Якою буде реакція дружини? Можливо, вона промовчить або скаже про це з легким докором. А може, подумає: «Бідний, він так утомився, що навіть не помітив, як наслідив». Однак найчастіше ображена дружина вибухне обвинуваченнями: «Ти зовсім не поважайш моєї праці! Чоловік, який справді кохає свою дружину, так ніколи не вчинить!»

Або навпаки: у дружини був дуже напружений день, тому чоловіка вона зустрічає з похмурим обличчям, і вечера, напевно, буде готова не скоро... Чоловіки

стриманіші, тому, можливо, розчарований чоловік нічого не скаже. «Вона зовсім не цінує того, що я роблю для сім'ї!» – імовірно, подумає він. – Усі вони такі, і навіть тільки я одружився...»

На жаль, ми часто критично розглядаємо вчинки ближніх, приписуючи іншим егоїстичні та ниці мотиви. Однак якщо йдеться про нас, усе докорінно змінюється. Суворі прокурори відразу ж перетворюються на поблажливих адвокатів. Тепер уже будь-який учинок ми бачимо в найкращому світлі, а для помилок знаходимо тисячу вибачень. Ми легко прощаємо себе, кажучи: «Я хотів як краще... Так трапилося». І ображаємося, коли хтось наважується поводитися з нами, як прокурор!

Так ми і крокуємо життям, легко змінюючи чорні окуляри на рожеві, і навпаки. Не привітався знайомий? Значить, образився або затаїв зло. Самі ж не вітаємося, якщо замислилися або забули вдомати окуляри. Син-підліток не вимив посуд? «Ледар, егоїст! Ти матір служницею вважаєш?» – обурюється батько, кладучи до раковини брудну тарілку. У нього самого є важливіші справи, ніж мити посуд.

У Нагірній проповіді Христос дав універсальне правило: **«Отже, все, що**

тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, так чиніть їм і ви» (Матв. 7:12). Усім зрозуміло: якщо дотримуватися його, потрібно бути для свого ближнього не прокурором, а адвокатом. Іноді нам це дуже добре вдається. Наприклад, закохані (особливо спочатку) запліскують очі на недоліки, а в кожному вчинку коханого або коханої бачать відблиск виняткових душевних якостей. Досить часто до списку «підзахисних» потрапляють наші діти, рідні, друзі, улюблені артисти – усі ті, щодо кого нам нескладно виконувати біблійну заповідь «Люби ближнього твого, як самого себе».

Однак Ісус закликав поширити дію цієї заповіді на кожну людину. Якщо ви скористаєтеся Його порадою та сформуєте звичку ставити себе на місце іншого, то легко знайдете виправдання і для сварливої родички, і для неслухняного сусідського підлітка. Ставши добршою й лагідною людиною, ви не тільки завоюєте симпатію ближніх, але і збережете власні нерви. А які чудеса «метод адвоката» здатний творити в житті сім'ї! Якщо в родині не залишиться жодного прокурора, як виникнуть тривалі й руйнівні конфлікти, у яких кожен звинувачує іншого і доводить свою правоту?

Це не означає, що конструктивна критика не потрібна. Та якщо ви вже взяли за цю нелегку справу, необхідно дотримуватися певних правил.

По-перше, потрібно бути впевненим, що ви добре розбираєтеся в ситуації й розумієте почуття іншої людини. По-друге, дослідити власні мотиви. Єдине правильне спонування – бажання принести користь тому, кого ви критикуєте, і змінити ситуацію на краще. Якщо ж ви хочете просто зірвати злість або, звинувачуючи, відчуваєте жагу помсти, людина обов'язково відчує це і почне захищатися, замість того щоб узяти до уваги ваші слова. Нестандартна порада: критикуйте тільки тоді, коли вам легше і приємніше було би промовчати. По-третє, уникайте узагальнень: «Ти завжди...», «Ти ніколи...» і особливо «Ти і всі твої родичі...»

Ісус не боявся викривати людські вади, але при цьому Біблія називає Його нашим Заступником (тобто адвокатом) перед Отцем. Він зійшов з Неба і став Людиною, щоб, побувавши на нашому місці, по-справжньому розуміти нас. Керований любов'ю, Ісус викривав гріхи людей, «засмучений закам'янілістю їхніх сердець». А тим, хто захотів іти слідом за Ним, Він відкрив, що поблажливість і милосердя будуть корисними не тільки на Землі, а й у вічності: **«Не судіть – і не будете суджені; не осуджуйте, щоб не бути осудженими. Прощайте – і проститься вам»** (Луки 6:37).

Софія Дружиніна

СЕКРЕТ ПОЗИТИВНОГО НАСТРОЮ

«У нашому світі люди значно більше потребують любові та визнання, ніж хліба щоденного», – зауважила якось матір Тереза. Ця мудра жінка, яка все своє життя присвятила служінню людям, знала, про що говорила.

Кожна людина, і дитина, і дорослий, потребує доброго ставлення, розради, підбадьорення, слів підтримки. А слово «дякую» – справді неймовірне! Американський психолог, професор Роберт Еммонс вважає: коли ми говоримо людині «дякую», у нас з'являються позитивні емоції, які можуть добре позначитися на нашому житті. Щоб довести цей факт, Роберт Еммонс провів низку досліджень. В одному з його експериментів учасників поділили на три групи. Кожній з груп дали певне завдання. Учасники першої групи щодня записували в щоденнику всі свої емоції й переживання, а учасники другої – тільки неприємні відчуття.

Третій групі пощастило найбільше. Її учасники отримали завдання зазначати в щоденнику тільки приємні ситуації, а також записувати імена тих, кому вони були за щось вдячні. Експеримент показав, що учасники третьої групи були найбільш задоволені життям і

вирізнялися позитивним настроєм. Вони почали частіше дбати про себе й інших. У них зменшилося відчуття страху та занепокоєння. Роберт Еммонс стверджує, що такі позитивні зміни викликані саме почуттям вдячності. Учасники третьої групи, постійно знаходячи причини для подяки, відчували позитивні емоції.

Якщо добре слово настільки корисне для мовця, то яку користь воно принесе адресату подяки! Усім без винятку подобається, коли їм говорять «дякую». Це поліпшує настрій і підвищує самооцінку, дає можливість відчути себе сильнішими та впевненішими. Крім того, часто подяка є своєрідним мостом, що зв'язує людей і зміцнює їхні стосунки. Прості слова вдячності здатні знищити такі руйнівні почуття, як гнів і ревності, страх і настороженість.

Саме тому подяка – найефективніший метод подолання сімейних криз. Вчасно сказане «дякую» не тільки позбавляє непорозуміння і сварок, а й підвищує рівень щастя в родині загалом. Якщо чоловік бачить, що в сім'ї його люблять і цінують, якість шлюбу покращується. Крім того, взаємна повага та вдячність позитивно позначаються на оцінці, яку дають своєму шлюбу партнери, від чого і залежить його тривалість. На думку психологів, слова подяки – це «усні обійми», здатні заспокоїти і зігріти своїм теплом. І що більше людина дякує, то краще їй ведеться в житті.

Відомий поет минулого століття Булат Окуджава написав такі рядки:

Давайте восклицать, друг другом восхищаться.
Высокопарных слов не надо опасаться.
Давайте говорить друг другу комплименты,
Ведь это все любви счастливые моменты...

Скористаємося ж цим щасливим моментом! Не відкладаючи, висловимо когось вдячність, подякуємо за допомогу, скажемо добрі слова... І почнемо у відповідь чудове слово «ДЯКУЮ»!

Разбей безысходность верой,
Отчаянье – молитвой...
Небо дает не мерой
Силы в бурях и битвах.
Пусть не найти ответа
И не видать дороги –
Из всех тупиков на свете
Есть выход к престолу Бога!

Наталья Щеглова

ОСОБЛИВОСТІ АЛКОГОЛІЗМУ

Є ПРОБЛЕМА

«Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келиху... кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка»
(Прип. 23:31, 32).

Останнім часом майже в усіх країнах Європи й Америки спостерігається неухильне зростання захворюваності на алкоголізм, і передусім серед жінок і підлітків. Ба більше, в окремих випадках учені говорять і про дитячий алкоголізм.

Чому це відбувається? Як вчасно розпізнати небезпеку і не допустити розвитку цього страшного захворювання, що руйнує здоров'я й особистість людини?

ЗАГАЛЬНЕ УЯВЛЕННЯ ПРО ВПЛИВ АЛКОГОЛЮ

Алкоголізм – це хронічне захворювання. Воно розвивається внаслідок тривалого вживання спиртних напоїв і характеризується патологічним потягом до них. Цей потяг обумовлений психічною, а потім і фізичною залежністю від алкоголю.

Перша стадія алкоголізму триває від 1 до 5 років. На цій стадії хвороба ще не помітна для ближніх і її розвиток можна зупинити. Хворий часто згадує про спиртні напої; від думки про це в нього покращується настрій. Він шукає та знаходить чимало приводів випити – щоб зняти стрес чи втому, позбутися перевтоми. Відчувши легке сп'яніння, продовжує пити. Дуже швидко від окремих випадків споживання алкоголю він переходить до регулярного щотижневого вживання спиртних напоїв, особливо вечорами й у вихідні, причому обмежується «нешкідливими» мінімальними дозами, а іноді тільки пивом.

Друга стадія триває від 5 до 10 років і характеризується частими запоями. На цій стадії хворому вже не потрібен привід для вживання алкоголю. Він майже постійно відчуває необхідність у вживанні спиртних напоїв. Запой тривають від кількох днів до кількох тижнів, пізніше – місяців. Провали в пам'яті (хворий не пам'ятає, що з ним трапилося, де і з ким він був) стають регулярними, з'являються галюцинації. На цій стадії розвивається фізична залежність від алкоголю: з припиненням вживання спиртних напоїв з'являються блювота, тремор (тремтіння) кінцівок, головний біль, болі в животі, серці. Різко знижуються пам'ять та інтелект, з'являються нав'язливі думки про переслідування, ревності, що може трагічно закінчитися як для хворого, так і для членів його сім'ї.

Третя стадія алкогольної залежності триває від 10 до 15 років. На цій стадії розвитку хвороби спостерігається прогресивне зниження пам'яті й інтелекту, деградація особистості: хворий утрачає

критичне ставлення до себе і своїх «друзів по чарці». Він п'яніє від мінімальних доз спиртних напоїв. Для цієї стадії характерний розвиток важких гепатитів, панкреатитів, цирозу печінки, печінкової коми, порушень у діяльності серцево-судинної системи, білої гарячки.

ОСОБЛИВОСТІ ЖІНОЧОГО АЛКОГОЛІЗМУ

Алкоголізм у жінок розвивається значно швидше і протікає важче, ніж у чоловіків, має коротші стадії захворювання і майже не піддається лікуванню. Жінки відрізняються від чоловіків вищою емоційністю і в певних обставинах потребують інтенсивнішої розрядки. Такою «розрядкою» нерідко, на жаль, стає вживання спиртного. Нині інтенсивність зростання жіночого алкоголізму значно перевищує чоловічий, і до 30-35 років жінки часто стають «закоренілими» алкоголічками.

Для жіночого алкоголізму на першій стадії розвитку хвороби характерні агресивність, схильність до скандалів, перепади настрою без явних причин, примхливість, плаксивість, зниження критичного ставлення до себе (недбалість в одязі, зачісці, брудне взуття, пом'яттий одяг, облямані нігті та ін.). На відміну від чоловіків, фізична залежність від алкоголю в жінок розвивається значно швидше. Нагадаємо, що на цій стадії розвитку захворювання дуже важливо вчасно розпізнати малопомітні симптоми і вжити заходів.

Які найпоширеніші причини розвитку алкоголізму в жінок? Крах інституту сім'ї, зміна гендерних ролей – жінки дедалі частіше змушені відмовлятися від звичної жіночої діяльності й обов'язків, а також пов'язаних з ними норм. Крім того, впливає поширення та популяризація гомосексуальних стосунків, що призводять до деформації особистості. Організм жінки влаштований інакше, ніж чоловічий, і часто не витримує непосильних життєвих та виробничих завдань, які сьогодні покладені на жінок.

Алкоголізм у жінок може бути спровокований:

- частими діловими та корпоративними зустрічами в барах і ресторанах;
- неробством, невмінням організувати свій вільний час;
- вживанням алкоголю для підвищення комунікабельності, зняття стресу, утоми, а також для відчуття радості, комфорту, для підняття настрою.

ОСОБЛИВОСТІ ПІДЛІТКОВОГО АЛКОГОЛІЗМУ

Останнім часом також зростає захворюваність на алкоголізм серед підлітків. Щорічно тисячі дітей гинуть від передозування алкоголем.

Дуже часто захоплення алкоголем у підлітковому віці починається з уживання пива. Як відомо, в організмі людини є так званий гормон радості дофамін, що виробляється мозковою речовиною надниркових залоз. Смак пива (зокрема й безалкогольного) і навіть вигляд самої пляшки здатні підвищити вироблення дофаміну в організмі. При цьому людина відчуває особливий комфорт і задоволення, пов'язуючи це зі споживанням алкоголю.

Поступово пиво змінюють міцніші напої. Алкоголізм у підлітків розвивається значно швидше, ніж у дорослих: за 2-3 роки підліток може стати хронічним алкоголіком. Так само швидко розвиваються і супутні захворювання – гепатити, цирози, порушення процесів травлення, і на цьому тлі настає швидке виснаження хворого. Часто в підлітків розвиваються алкогольні психози, які можуть стати причиною самогубств.

Хотілося б ще раз зазначити, наскільки небезпечно вживання пива, навіть безалкогольного. У безалкогольному пиві також є алкоголь; крім того, воно містить кобальт, що призводить до розвитку гастритів, підвищення артеріального тиску і порушень у роботі серця. Регулярне вживання пива навіть у невеликих кількостях спричиняє формування так званого «пивного» серця з розширеними порожнинами і потовщеними стінками; у серцевому м'язі розвиваються некрози. З'являються набряки кінцівок та обличчя, а також задуха навіть при невеликих фізичних навантаженнях, ожиріння. Хміль, що входить до складу пива, містить рослинні естрогени, подібні до жіночих статевих гормонів, які, поступово нагромаджуючись в організмі чоловіків, ведуть до розростання грудних залоз і розширення тазу. У жінок вживання пива часто призводить до розвитку ракових захворювань. За своїм складом будь-яке пиво, зокрема й безалкогольне, можна порівняти із сагоном: у ньому містяться сивушні олії, альдегіди, метанол, ефіри й інші отруйні речовини. Наркологи зараховують пиво до небезпечних наркотиків, зазначаючи, що пивний алкоголізм характеризується витонченою жорстокістю і підвищеною схильністю до насильства.

Які найпоширеніші причини розвитку алкоголізму в підлітків?

- Цікавість;
- бажання мати вигляд «крутого хлопця» в очах однолітків;
- прагнення відчувати себе дорослим;
- негативний приклад сім'ї;
- як засіб боротьби з власними комплексами;
- бажання бути схожим на авторитетних для нього людей, як правило, лідерів підліткових компаній.

Якось три дванадцятирічних хлопчики з благополучних сімей, учні однієї школи, купили після уроків дві пляшки горілки і, влаштувавшись на шкільному стадіоні, випили їх. Двоє дітей знепритомніли відразу, а третій з великими труднощами дістався до будинку і встиг повідомити батьків, що два його друга залишилися на стадіоні. Батьки викликали швидку допомогу і повідомили сім'ї інших дітей про те, що трапилося. З величезними зусиллями їх вдалося врятувати.

Причини підліткового алкоголізму криються насамперед у відсутності правильного виховання і взаємодії батьків з дітьми. На жаль, гонитва за заробітками й облаштуванням комфортного побуту призводять до втрати контакту з дітьми. У батьків часто не залишається ні

часу, ні бажання вникати в дитячі проблеми та переживання. Занадто заклопотані батьки не проявляють інтересу й уваги до дитини як особистості. Усе це призводить до того, що нерідко навіть у християнських родин дитина відчуває себе самотньою і нікому не потрібною. Дорослішаючи, така дитина або занурюється у віртуальний світ, який починає їй здаватися значно яскравішим і цікавішим за реальний, або, згуртовуючись з однолітками, намагається знайти себе в підліткових субкультурах чи в екстремальних розвагах. Нерідко у своїх компаніях такі підлітки вперше пробують алкоголь і наркотики.

Коли востаннє ви тепло спілкувалися з вашими дітьми? Що ви знаєте про них? Які їхні цінності й інтереси? Для успішного дорослого життя дітям необхідний певний багаж – знання, навички, а також батьківська увага й любов. Яким багажем ви забезпечите їх? Які духовні цінності ви їм прищепили? Чи не заспокоюєте себе тим, що вони щотижня присутні на богослужіннях? Навчті їх довіряти Богу і покладатися на Нього. У Слові Божому сказано: **«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї»** (Прип. 22:6). Чиніть так, і ви вбережете своїх дітей від безлічі небезпек.

Т. Н. Опаріна,
кандидат медичних наук,
викладач вищої категорії

Ключ до правди

Як визначити, де правда? Існують дві достеменні ознаки, за якими ви легко знайдете її.

Інформація правдива, якщо, по-перше, той, хто її повідомляє, не керується особистою вигодою, а по-друге, вона залишається правдивою навіть крізь століття. На Землі існує таке джерело інформації. Це Слово Бога – нашого Творця. Йому нічого від нас не потрібно, а отже, немає причин обманювати, Його влада – безмежна. Гроші Йому не потрібні. Смерті Він теж не боїться, адже Бог Сам є джерелом життя. І коли Господь звертається до людей, Він цілком безкорисливий.

Бог говорить з людьми через Біблію – Книгу, яку писали Його пророки. Поради та заповіді, дані в Біблії, правдиві в будь-який час і в будь-якому столітті.

...Другові Тіма Герберта, священнослужителя зі США, потрібна була термінова трансплантація нирки. Тім, дотримуючись заповіді Христа, вирішив допомогти – і виявилось, що його нирка ідеально підходить. Коли Тім прийшов на операцію з пересадження нирки, лікар виявив, що артерія однієї з його нирок уражена аневризмою, яка, якщо розірветься, призведе до миттєвої смерті. Завдяки тому, що Тім пожертвував нирку, лікарям вдалося вчасно зробити операцію і йому самому! Рятуючи друга, він врятував і себе. За 20 століть до цього в Біблії з'явився запис: **«Бо що лише людина посіє, те й пожне»** (Гал. 6:7).

Божі слова, записані в Біблії, – завжди правдиві. Довіряючи їм, ви не помилитеся. Намагаючись жити згідно зі словами Христа, ви отримаєте те, що Він обіцяє: **«І пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!»** (Івана 8:32).

Жадібність

КАРАТИ ЧИ ЗАОХОЧУВАТИ?

Де пролягає межа між жадібністю, яку всі осуджують, й ошадливістю, яку слід заохочувати? Жоден розсудливий батько не хоче, щоб його дитина виросла жадібною та егоїстичною. З іншого боку, не можна потурати марнотратству. Як не помилитися, балансуючи на тонкій межі?

Найважливішою ознакою житездатності новонародженого наші бабусі вважали прояв хвального рефлексу. До долоньки немовляти підносили палець, і якщо маля відразу ж хапало його й тягнуло до рота, усі знали: ця дитина житиме!

На відміну від таких негативних якостей, як лінь і брехливість, яких людина набуває внаслідок неправильного виховання і за які слід карати батьків, а не дітей, відчуття власності народжується разом з людиною.

ЖАДІБНІСТЬ – ЦЕ ІНСТІНКТ

Дитину не можна карати за жадібність. Жадібність і скупість – це якості людини, які виявляються на рівні інстинкту. Дитину треба вчити віддавати. Переборюючи вроджений інстинкт, переживши свою маленьку втрату, ми маємо навчити свідомо віддавати своє. Не слід робити це за допомогою батога і пряника. Краще станьте для дитини позитивним наочним прикладом!

СІМ'Я – ПЕРША ШКОЛА ЩЕДРОСТІ

На початку новачку буває складно в дитячому садку. Він не може зрозуміти, чому повинен віддати іграшку, якщо вона йому сподобалася. Удома ж усе належало йому! Точніше, спочатку йому, а потім виявилось, що ще й мамі з татом. Проте мудра мама часто просила малюка, кладучи дві цукерки в маленьку долоньку: «Дай одну татові». А з татом щотижня вони ходили годувати качечок. Що більше таких уроків дитині викладали в родині, то спокійніше вона реагує на слово «віддавати». Однак дорослішання робить коло її спілкування більшим і ширшим.

ЧИ МОЖНА ЗМУСИТИ ДИТИНУ БУТИ ЩЕДРОЮ?

Не можна змушувати дітей віддавати своє, погрожуючи покаранням. Коли дитина, не бажаючи цього і ковтаючи сльози, віддає щось своє, у неї поступово ослаблюється, а згодом може зовсім зникнути почуття власної гідності. Такими методами ви виростите не щедру людину, а слабку. Віддавати дитина завжди має добровільно. Крім того, вона повинна робити це від душі!

ЩЕДРІСТЬ

Мине певний час, і ваша дитина правильно чинитиме, не тільки наслідуючи вас. Те, чого вона навчилася, дивлячись на вас, наприклад, залишити для сестрички шматочок пирога, – це чудово. Проте тепер можна викласти їй і серйозніші уроки життя.

Гуляючи в парку з донькою і проходячи повз маленьку замурану дівчинку, яка просить милостиню (на жаль, таких сьогодні багато), зверніть увагу своєї дитини на цю нещасну, скажіть, що в неї немає іграшок. Якщо ви донині все робили правильно, ваша донька обов'язково попросить пригостити дівчинку чимось смачним, подарувати їй іграшку. Нехай подарує і пригостить! Це буде незабутній урок щедрості.

Тож чи можна карати дитину за жадібність? Ні, за це не карають. Та якщо ви не допоможете їй подолати жадібність, подорослішавши, вона «хворітиме» на неї хронічно.

Тетяна Нестерова

Психологічна підготовка до школи

Літо... Пора відпусток і веселих ігор на свіжому повітрі. Проте літні місяці пролетять, і хтось уперше сяде за шкільну парту. Вступ до першого класу веде до великих змін у житті дитини. Інший режим дня, новий великий колектив, учителі, домашні завдання... Тепер у вашого малюка нова роль – першокласника. Усе це, звичайно, великий стрес для нього. І одне з найважливіших завдань для батьків – внутрішньо підготувати до цього дитину.

Дуже часто, говорячи про підготовку до школи, батьки більше замислюються над інтелектуальною її складовою і забувають про те, що навчальний процес – це ще й взаємодія з іншими дорослими та дітьми. Для того щоб дитині було легше звикнути до нових обставин, недостатньо просто навчити її читати і рахувати. Потрібно також подбати про її психологічну підготовку.

Насамперед необхідно створити для дитини позитивний образ школи, учителя, навчання і її самої як учня. Можливо,

у вашого малюка вже є мрія, ким він хоче стати, коли виросте. Поясніть йому, що всі лікарі, будівельники, письменники спочатку навчалися в школі і що без освіти на цікаву роботу не візьмуть.

Потім слід звернути увагу на те, що вміє або чого не вміє робити дитина.

Важливі навички для дошкільника:

• **Уміння слухати і чути дорослого, а також інших дітей, не перебивати.**

• **Дисциплінованість.** Буває, що в дитини не вистачає терпіння для виконання поставлених завдань. Тоді запропонована вами допомога у виконанні завдання буде доречною. А згодом у малюка сформується звичка доводити розпочату справу до кінця. Пограйте з дитиною в ігри з правилами – шашки, різноманітні настільні ігри. Це навчить її спокійно ставитися до правил і виконувати їх.

• **Самоорганізація.** Навчіть дитину після гри класти речі на свої місця, нічого не розкидати. Ця навичка знадобиться їй і в дорослому житті.

• **Уміння спілкуватися.** Запишіть дитину на цікаві для неї заняття; відпускайте пограти з іншими дітьми самостійно, без необхідності не втручаючись; ходіть у гості до друзів з дітьми і запрошуйте їх до себе, тобто навчайте дитину спілкуватися без вашої допомоги.

Психологічно підготувати дитину до школи можна самостійно вдома, спираючись на конкретну методiku або комбінуючи їх. У дитячих садках також приділяють багато уваги цьому питанню. Приблизно за рік до школи слід звернутися до дитячого психолога, який дасть професійні поради.

Ось вправи, які ви можете виконувати з дітьми без участі фахівців:

• **Гра в «школу».** Це сюжетно-рольова гра, у якій майбутній першокласник пробує себе в ролі школяра.

• **Навчайте дитину долати труднощі** – не кидати початок справи, якщо виникають проблеми.

• **Дайте дитині більше свободи,** адже майбутній школяр повинен уміти самостійно одягатися, зашнуровувати взуття і застібати гудзики.

• **Спільне читання й обговорення прочитаного.**

• **Мотивуйте дитину пізнавати нове.**

Бажаємо вам повною мірою насолодитися всіма благословеннями літньої пори. Їжте більше ягід, фруктів та овочів, купайтеся, засмагайте, подорожуйте, запасайтесь новими враженнями, позитивними емоціями. З молитвою, покладаючись на Божі обітниця, займайтеся з дітьми і вкладайте в їхні серця розумне, добре й вічне.

• • • • •

Не існує більшого прокляття для сімей, ніж дозволити дітям робити все, що їм заманеться.

Е. Уайт

Найкращий спосіб навчити дітей поважати своїх батьків і матерів – дати можливість бачити, як батько з ніжністю ставиться до матері та як матір шанує батька.

Е. Уайт

Несподіване рішення

Мій чотирирічний син Іван віднедавна почав відмовлятися ходити до садка, мотивуючи тим, що його там ображає один хлопчик. Я поговорила з вихователями, але безрезультатно: педагоги сказали, що Максим (так звуть дитину) у них проблемний. Він ображає всіх, і ніхто з ним нічого не може вдіяти. Мовляв, дитина з неблагополучної сім'ї, тато випиває, «яке вже там виховання»... Я була спантеличена: чому мій малюк повинен страждати через те, що хтось не виховує свою дитину?

Найцікавіше, що батьки Максима пишалися своїм сином, адже той зростає бойовим. У наш час, говорили вони, таким і потрібно бути.

Я спочатку вирішила суворо поговорити з Максимом, але потім передумала: цей забіяка може помститися, ще більше залякуючи Івана.

Зрештою ми звели відвідування садка до мінімуму – ходили раз на тиждень. Однак навіть перебуваючи вдома, у спокійній атмосфері, син постійно згадував витівки Максима: як той відбирав іграшки, обзивав і т. д. Його незрима присутність відчувалася завжди і всюди.

А коли ми з Іваном прийшли до церкви, малюк прошепотів мені: «Давай попросимо Ісуса, нехай Він зробить так, щоб Максим мене більше не ображав».

Через деякий час я знову повела сина до садка – ходили чотири дні поспіль. І раптом помітила, що Іван почав часто моргати. Звернувшись до лікаря. Невролог сказав, що це – результат внутрішніх переживань через

конфлікти в дитячому колективі. Спеціаліст рекомендував не відвідувати дошкільний заклад і перевести сина на домашнє виховання, а ще прописав медикаментозне лікування і відвідування психолога. На сімейній нараді ми вирішили найняти няню. А доки її шукали, змушені були один раз відвести малюка до садка – ні з ким було залишити.

Коли чоловік забирав Івана із садка, за ними йшов Максим: хочу піти з вами – і все! Чоловік м'яко пояснив хлопчикові, що іншим разом – обов'язково! Прийшовши додому, розповів мені про це. І я згадала, як ми з Іваном домовилися молитися про Максима. Я вхопилася за цей випадок як за можливий варіант поліпшення ситуації. Івану треба подружитися з Максимом! Цього ж вечора я сказала синові, що наступного разу, коли будемо забирати його з садка, візьмемо із собою і Максима – запросимо до себе в гості. Почувши це, малюк аж застрибав від радості! І відразу ж заявив: «А я хочу завтра в садок!» Потім цілий вечір уявляв, як вони з Максимом бавитимуться. І навіть ліг раніше спати, щоб виспатися і піти до садка. Уранці йшов туди з радістю. А ввечері, коли я прийшла забирати сина, побачила хлопців з гарним настроєм і цілком щасливих. Від вихователки дізналася, що цілий день Іван і Максим бавилися разом, причому дуже добре!

Хлопчики, побачивши мене, застрибали від радості, за хвилину одяглися і побігли на вулицю. Вечір ми провели весело: гралися на дитячому майданчику, їли морозиво. Діти не хотіли розлучатися. А потім домовилися про завтрашню зустріч у садку. Тож тепер Іван і Максим – найкращі друзі. Їх подружив Ісус. Дитячий садок тепер для Івана – бажаний. І навіть у вихідні малюк з нетерпінням запитує: «А коли ж понеділок?»

Оксана Ковальова

Сорбет із смородини

Літо – прекрасна пора року, багата на яскраве різноманіття ягід і фруктів! Це спекотна пора, коли хочеться чогось легкого та свіжого. Пропонуємо вам приготувати легкий сорбет зі свіжих ягід смородини.

Інгредієнти:

- 500 г ягід смородини;
- 120 г цукру;
- 120 мл води;
- 0,5 лимона.

Приготування:

1. Смородину добре промийте і за допомогою блендера збийте в пюре.
2. Перетріть ягідну масу через сито і додайте сік половини лимона.
3. Воду поставте на вогонь. Додайте цукор і доведіть до кипіння. Варіть приблизно дві хвилини.
4. До теплої води додайте смородинове пюре і добре перемішайте.
5. Розлийте пюре у формочки або в одну велику форму і поставте в морозильну камеру.
6. Сорбет потрібно щогодини перемішувати, щоб не утворювалися великі кристали льоду. Досить 4-5 перемішувань.

І сорбет готовий!

ЗЕЛЕНЕ СМУЗІ ІЗ СЕЛЕРОЮ, ЯБЛУКОМ, ОГІРКОМ І МАНГОЛЬДОМ

Зелене смузі чудово бадьорить і надовго заряджає енергією. За його допомогою можна очистити організм і поліпшити обмін речовин.

Інгредієнти:

- 1 стебло селери;
- 1 огірок;
- 1 яблуко;
- 1 пучок листя мангольда;
- 1 гілочка м'яту;
- вода.

Приготування:

1. Покладіть у чашу блендера чисте листя мангольда і залийте його холодною водою, приблизно 200 мл.
2. Збийте зелень з водою до однорідної консистенції.
3. Потім помістіть у чашу порізані селеру, огірок і яблуко. Додайте м'яту.
4. На високій швидкості збийте смузі, у разі необхідності додайте води.

ЦВІТНА КАПУСТА -

ЦВІТНА КАПУСТА ПО-ГРУЗИНСЬКИ

Оригінальна пікантна страва із цвітної капусти з часником і волоськими горіхами.

Інгредієнти:

- цвітна капуста – 1 шт. (~ 500 г);
- волоські горіхи – 100 г;
- часник – 2-3 зубчики;
- кінза – 1 пучок;
- лимонний сік – 2-3 ст. л.;
- сіль, паприка, коріандр.

Приготування:

1. Цвітну капусту розберіть на невеликі суцвіття, помістіть у киплячу солону воду, бланшуйте протягом п'яти хвилин, потім остудіть.

2. Підсушені волоські горіхи за допомогою блендера або гострого ножа добре подрібніть.

3. До волоських горіхів додайте порізану кінзу і натертий на дрібній тертці часник.

4. Додайте меленої паприки та коріандру за смаком. Влийте лимонний сік і добре перемішайте.

5. Викладіть отриману суміш у ємність з остиглими суцвіттями капусти, накрийте кришкою й інтенсивно перемішайте, щоб спеції рівномірно розподілилися по поверхні.

6. Залиште капусту за кімнатної температури на півгодини, щоб вона трохи замаринувалася, потім поставте до холодильника.

7. Подавайте цвітну капусту по-грузинськи охолодженою.

САЛАТ З ОВОЧІВ -

ОВОЧЕВИЙ САЛАТ З НУТОМ І ГАРБУЗОВИМ НАСІННЯМ

Інгредієнти:

- 1 пучок зеленого салату;
- 0,5 пучка кропу;
- 0,5 пучка петрушки;
- 1 огірок;
- 4 шт. редису;
- 10 помідорів чері;
- 1 баночка маслин;
- 50 г бринзи (тофу);
- 2 жмені відвареного нуту;
- 2 ст. л. гарбузового насіння;
- оливкова олія;
- сіль за смаком.

Приготування:

1. Зелень промийте під проточною водою і просушіть.
2. Руками порвіть зелений салат.
3. Кріп і петрушку дрібно поріжте.
4. Огірок і редис поріжте тонкими скибочками.
5. Помідори черрі розріжте навпіл.
6. З'єднайте листя салату, зелень, порізані овочі. Додайте маслини і нут.
7. Додайте в салат бринзу (або тофу), порізану кубиками.
8. Заправте салат сіллю й олією.
9. Готовий салат посипте обсмаженим гарбузовим насінням.

Кіш із цукіні

КІШ ІЗ ЦУКІНІ, СИРОМ ФЕТА І М'ЯТОЮ

Інгредієнти:

- листкове тісто – 200 г;
- цукіні – 3 шт.;
- оливкова олія – 2 ст. л.;
- сир фета – 200 г;
- вершки – 200 мл;
- сіль, спеції (прованські трави) – за смаком.

Приготування:

1. Розкачайте тісто, щоб воно було круглим, покладіть у форму, проколіть по всій площині дірочки виделкою і поставте в холодильник.

2. Цукіні наріжте тонкими скибочками.

3. Налийте оливкової олії в сковорідку. Щойно олія розігріється, додайте цукіні й пасеруйте протягом кількох хвилин. Воно має бути трохи хрустким. Якщо цукіні пускатиме сік, відкиньте його на друшляк.

4. Наріжте сир фета дрібними шматочками.

5. Вимийте жменю свіжого листя м'яту, просушіть і наріжте.

6. Вилийте вершки в миску, додайте нарізаний кубиками сир фета, сіль і спеції. Додайте м'яту і перемішайте.

7. Розігрійте духовку до 200 °С. Дістаньте тісто, викладіть на дно цукіні. Залийте вершковою сумішшю.

8. Випікайте 30-40 хвилин. Смачного!

ЯБЛУЧНО-БАНАНОВИЙ СМУЗІ З РУКОЛОЮ І АБРИКОСАМИ

У будь-яке смузі рекомендовано додавати зелень. Рукола має трохи гоструватий присмак, але завдяки іншим солодким і кислим інгредієнтам, він зовсім не відчувається. Та скільки ж у неї корисних властивостей!

Інгредієнти:

- (На 2 порції)
- 2 середніх банани;
- 1 невелике яблуко;
- 3 солодких абрикоси;
- жменя руколи;
- 400 мл води.

Приготування:

1. У чашу блендера покладіть ретельно промиту рукулу, додайте половину води і збийте на великій швидкості.

2. Банани і яблуко почистіть і поріжте великими шматочками.

3. Абрикоси очистіть від кісточок. Покладіть фрукти в блендер, додайте решту води і на великій швидкості збийте до однорідної консистенції.

4. Подавайте смузі відразу ж.

РАДІО,
ЯКЕ
ДАРУЄ
НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- Через додатки
для Android та iOS
- На SoundCloud
- В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

КНИГИ,
ЯКІ ВАРТО
ЧИТАТИ
КОЖНОМУ.

+38 (099) 45-595-45

shop@bookson.com.ua

www.bookson.com.ua

РАНОК
НАДІЇ

ЩОРАНКУ НА ТЕЛЕКАНАЛІ "НАДІЯ"

7:00 / 9:00 / 11:00

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорощко

Коректори
Людмила Шаповал
Ганна Борисовська

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 08.05.2019 р.

Наклад 100 000 прим.

Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А

E-mail: dzherelo@ukr.net;

Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:

Одержувач: УУК АСД

Код ЄДРПОУ 19350731

р/р 26006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»

у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

**Свідцтво
про державну реєстрацію**
Серія KB №8176 від 03.12.2003

НАША АДРЕСА